

PineBook

东山火 (Dōngshān huǒ) เขียน

บุษบาเหม็นต์ แปล

KORN วาด

ถ้ำ
ชะตา
ฟ้า
สาม
กษัตริย์

三界仙缘

6

ตอนที่ 252 เจ้าเล่ห์เกินไป

นินสัยไม่ได้เรื่อง...

คำพูดนี้ทำให้เซียวจิงหยวนถึงกับพูดไม่ออก สำหรับเขา การถูกประเมินเช่นนี้ถือเป็นการดูถูกอย่างใหญ่หลวง

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่มีเหตุผลที่จะไปเอาเรื่องหรือ แสดงความโกรธอะไร เพราะทำยที่สุดแล้ว เรื่องนี้เป็นความผิดของเขาเองที่พูดพล่อยขายหลั้วไช่วอกไป ทำให้หลั้วห่มองเขาในด้านลบเช่นนี้

นี่จึงเป็นเหตุผลว่าเหตุใดคนเราต้องระวังคำพูดคำจา

แม้เซียวจิงหยวนจะไม่ได้เสียใจนัก แต่ในใจก็อดรู้สึกไม่พอใจไม่ได้ ฟางเส้าไปข้างๆ ยิ่งไม่พอใจหนักกว่า เขา ขมวดคิ้วพลางพูดขึ้นว่า “เฮ้ เจ้าจะตัดสินนินสัยใจคอคนอื่นจากการกระทำเพียงครั้งเดียวได้อย่างไร เจ้าควรจะรู้ว่ามั่วดีหรือไม่ดี ดูที่ทางไกล ส่วนคนดูกันนานๆ ถึงจะเห็นใจจริง”

ฟางเส้าไปพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “เมื่อครูพวกเราก็แค่พูดล้อเล่น เจ้ากลับจริงจังขึ้นมา ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลย ถ้าเจ้าไม่อยากให้เราช่วย ข้าก็ไม่อยากช่วยเจ้าเช่นเดียวกัน!”

“พอเถอะ...”

เมื่อเริ่มมีท่าทีที่จะเกิดปัญหา หลี่วโห้วรีบพูดขัดขึ้นทันทีว่า “เรื่องนี้เป็นความผิดของข้าทั้งหมด...สหายหลี่หั่ว ข้าขอยืนยันว่าพวกเราสามคนนี้มีนิสัยใจคอที่เยือกเย็น หากไม่เช่นนั้น ข้าคงไม่พาพวกเขามาที่นี่หรอก

“ถ้าเจ้าวางใจข้า เจ้าก็วางใจพวกเขาได้เช่นกัน”

หลี่วโห้วรับรองด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อว่า “แต่หากเจ้ารู้สึกไม่มั่นใจ ก็ไม่เป็นไร เจ้าสามารถกลับไปปรึกษากับแม่นางหนึ่งวิหัลวก่อน แล้วค่อยตัดสินใจก็ยัง ไม่สาย”

“เรื่องนี้...” หลี่หั่วมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจว่า “ตกลง ข้าจะกลับไปก่อน...แต่หลี่วโห้ว เจ้าอย่าได้คิดหนีอีก ถ้ากล้าหลอกข้าอีกครั้ง เจ้าจะได้ลิ้มรสความทรมานจากหมื่นแมลงกัดกินหัวใจ!”

“ไม่มีทาง ข้าจะไม่มีวันทำเช่นนั้นเด็ดขาด”

หลี่วโหว่ตอบด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่ดูจริงจังอย่างที่สุด

หลี่หั่วพนลมหายใจออกมาอย่างไม่พอใจ ก่อนจะกระโดดขึ้นฟ้า ลอยหายไปบนเส้นขอบฟ้าโดยไม่ได้แตะต้องอาหารแม้แต่หยด ทันทีกี่หลี่หั่วจากไป หลี่วโหว่ก็หันกลับมามองพวกเซียวจิงหยวนทั้งสามคน ซึ่งกำลังนั่งนิ่งราวกับรูปปั้นพระพุทธรูป

“พี่ใหญ่ทั้งสาม พวกเจ้ารอข้าก่อนนะ”

ขณะที่พูดนั้น ร่างของหลี่วโหว่ก็สั่นสะท้านอย่างแรง ก่อนจะมีแสงสีเขียวยวสาดใสระเบิดออกมาจากร่างของเขา แสงสีเขียวซ้อนกันหลายชั้นแผ่กระจายออกไปราวคลื่นน้ำที่สะท้อนกลับไปกลับมา สักครู่แสงสีเขียวก็น้อยๆ รวมตัวกันอีกครั้ง ก่อนจะหดเล็กลง กลายเป็นกลุ่มแสงขนาดเท่ากำปั้น

เซียวจิงหยวนและพรรคพวกต่างจ้องอย่างตกตะลึง เมื่อเห็นว่าภายในกลุ่มแสงสีเขียว มีแมลงขนาดเท่ามดตัวหนึ่งที่มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวกำลังดิ้นรนอย่างสิ้นหวัง

เมื่อเห็นภาพดังกล่าว เยียนหลิงอวี่นถึงกับอุทานออกมาโดยไม่ตั้งใจว่า “แมลงกู่!”

“อะไรนะ”

เซียวจิ้งหยวนกับฟางเส้าไปได้ยินแล้วถึงกับหน้าถอดสี ร่างกายสะท้อนขึ้นมาทันที

“อย่าเพิ่งตกใจๆ!”

หลี่วโห้วดูไม่แปลกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขายิ้มพรางอธิบายว่า “นี่เป็นเพียงแมลงกู่ธรรมดา เรียกว่ากู่แม่ลูก ใช้สำหรับติดตามตัว ไม่มีอันตรายอะไร เมื่อมีแมลงกู่อยู่ในร่าง ต่อให้ห่างกันเป็นหมื่นลี้ก็สามารถรู้สึกถึงและตามหาได้”

เซียวจิ้งหยวนพยายามรวบรวมสติ ก่อนจะขมวดคิ้วถามว่า “แมลงกู่นี้... หลีหัวเป็นคนใส่ไว้ในตัวเจ้าหรือ แล้วพวกเรา... โดนด้วยหรือเปล่า”

“หา พวกเราก็โดนด้วยนั่นหรือ”

ฟางเส้าไปได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกคันยุบยิบไปทั้งตัว ทำทางกระสับกระส่าย

“ไม่หรรอก ไม่เกี่ยวกับพวกเจ้า เขาต้องการตามข้าเท่านั้น” หลีวโหว่รีบปลอบ “แมลงกู่ก็เป็นของล้ำค่า เลี้ยงดูยากลำบาก และยังเชื่อมโยงกับจิตใจของผู้เลี้ยง เขาไม่ใช่มัน สุ่มสี่สุ่มห้าหรรอก”

แม้จะได้ยินคำอธิบายเช่นนั้น ทั้งสามคนก็ยังรู้สึกไม่สบายใจ จึงผลัดกันตรวจสอบร่างกายตนเองอยู่นานกว่าจะมั่นใจว่าไม่มีอะไรผิดปกติ แล้วถึงค่อยโล่งอก

หลังจากนั้น ฟางเส้าไปก็ระเบิดอารมณ์ออกมาว่า “พี่หลีว เจ้าเอาอีกแล้วนะ หลอกพวกเรามากแล้ว!”

“เปล่านะ เปล่าเลย!” หลีวโหว่รีบสายศีรษะปฏิเสธ “ข้าจะกล้าหลอกพวกเจ้าได้อย่างไร เรื่องนี้มันมีเหตุผล...เป็นเรื่องบังเอิญ ใช่มั้ย บังเอิญล้วนๆ...”

“ไร้สาระ!” ฟางเส้าไปไม่เชื่อสักนิด “ตั้งแต่ตอนอยู่ที่ทะเลตงให้ข้าก็รู้สึกแปลกๆ แล้ว เจ้าบอกว่าจะกลับหนานเจียงไปเยี่ยมอาจารย์ เราก็ตอบว่า แต่เจ้าดันชวนพวกเรามาด้วย พอถึงหนานเจียงแล้วยังบอกให้พักผ่อนก่อน แล้วก็พาเรามาที่เมืองสีทศนี่อีก!

“พอพวกเรามาถึงโรงเตี๊ยมในเมือง เจ้าหลี่หัวก็โผล่มาแล้วจู่ๆ ก็มีเรื่องที่ไม่ชัดเจนก็เข้ามาเกี่ยวข้อง...ทุกอย่างมันดูบังเอิญเกินไป หากไม่ใช่เจ้าวางแผนไว้แล้วจะมีทางเป็นแบบนี้ได้อย่างไร”

ฟางเส้าไปยังพูดยิ่งเดือด พลังแค้นหัวเราะ “พี่หลี่... หรือควรจะเรียกว่าสหายหลี่ผู้ไร้คุณธรรมดี หากเจ้าไม่อธิบายเรื่องทั้งหมดให้ชัดเจน งั้นพวกเราแยกทางกันดีกว่า!

“เจ้าเดินในเส้นทางแสงสว่างของเจ้า พวกข้าก็เดินบนสะพานอันโดดเดี่ยวของพวกข้า เราไม่ข้องเกี่ยวกันอีกดีหรือไม่”

ขณะที่ฟางเส้าไปเปิดอารมณ์ เชี่ยวจึงหยวนและเยียนหลังวันก็นั่งมองด้วยสายตาเย็นชา โดยปล่อยให้ฟางเส้าไปเป็นตัวแทนพูดแทนพวกเขา ไม่ว่าจะอย่างไร เรื่องนี้พวกเขาก็สนับสนุนฟางเส้าไป ไม่ว่าจะเป็นผู้ใด ก็ไม่อยากถูกลอกให้เข้ามาพัวพันกับเรื่องที่ไม่รู้ที่มาที่ไป

หลังจากโดนฟางเส้าไปตำหนิ หลี่โหล่วก็ดูอับอายจนใบหน้าเปลี่ยนสี เขานิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจยาว และก้มตัวนั่งลงอย่างหมดหวัง มือยกขึ้นกุมหน้าผาก

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “เรื่องนี้...มันเป็นความผิดของข้าเอง ข้าขอโทษพวกเจ้าทุกคน หากพวกเจ้าจะไป ข้าไม่ว่าอะไร ข้าจะไม่ตำหนิพวกเจ้าเลย...”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ท่าทางฮึกเหิมและความโมโหของ ฟางเส้าไปก็คลายลงไปกว่าครึ่งทันที เขารู้สึกเหมือนตนเองทำอะไรผิดไปเล็กน้อย ความรู้สึกผิดจึงเริ่มเข้ามาแทนที่ น้ำเสียงของเขาลงอย่างเห็นได้ชัด “พี่หลี่ว หากเจ้า...”

“อะแหม...” จู่ๆ เซียวจิงหยวนก็ขัดจังหวะขึ้นมา “เส้าไปมาลองชิมอั่งต๋ินหมี่นี้สิ ข้าไม่รู้ว่าพ่อครัวปรุงอย่างไร แต่รสชาติช่างนุ่มลิ้นละลายในปาก แสนอร่อยยิ่งนัก”

“เฮ้?”

ฟางเส้าไปชะงักไปเล็กน้อย สีหน้าดูงุนงง แต่เพียงชั่วอึดใจเขาก็เหมือนจะคิดอะไรออก หลังจากครุ่นคิดสักครู่ ก็พลันรู้ว่ามีส่วนอย่างไม่ชอบมาพากล จึงทำที่นั่งลงตามน้ำ

ในตอนนั้นเซียวจิงหยวนเพียงแค่มิ้มเล็กๆ มองหลี่วโห่ว โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ยิ่งเวลาผ่านไปนาน หลีว์โฮ่วก็เริ่มแสดงอาการไม่สบายใจ ร่างกายเริ่มแข็งทื่อ และอารมณ์เศร้าสร้อยกับบรรยากาศหดหู่รอบตัวเขาก็ค่อยๆ จางหายไปทีละน้อย

เมื่อเห็นเช่นนั้น ฟางเส้าไปก็ตระหนักได้ทันทีว่าเขาถูก หลีว์โฮ่วหลอก ความโกรธพลุ่งพล่านพุ่งขึ้นจนแทบทะลุฟ้า เขาไม่โทษตนเองที่ใจดีเกินไป แต่โกรธที่หลีว์โฮ่วเจ้าเล่ห์นัก ใจความจริงใจของเขาเป็นเครื่องมือจนทำให้เขาเสียท่า...

“เอ่อ...” หลีว์โฮ่วรู้ตัวว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล จึงรีบยกมือขึ้นลูบหน้าปาลงเผยยิ้มแหยๆ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงขลาดๆ “สหายเซียว เจ้าอย่าทำแบบนี้เลย...ข้ารู้สึกกดดันมากจริงๆ...”

“แรงกดดันของเจ้า ใหญ่เท่าภูเขาหรือไม่”

เซียวจึงหยวนเบะปากพลางพูดเสียงเย็น “ถ้ามีปัญหา ก็พูดออกมาตรงๆ อย่างมัวแต่ใช้เล่ห์เหลี่ยมอ้อมค้อม ถ้าพวกเราช่วยได้ ก็ไม่ใช่ปัญหาที่จะสละเวลาช่วยเจ้าแก้ไขเรื่องยุ่งยาก แต่ถ้าช่วยไม่ได้ ก็อย่ามาโทษพวกเราว่าแล้งน้ำใจ”

“แล้งน้ำใจก็ช่างเถอะ” ฟางเส้าไปพูดอย่างไม่พอใจ
“ข้าจะไม่ช่วยอีกแล้ว ดีกว่าจะถูกหลอกซ้ำอีกครั้ง”

“น้องฟาง” หลิวโหว่ถึงกับตกใจ รีบร้องเสียงหลง
“ถึงเรื่องนี้ข้าจะผิดจริง แต่พวกเจ้าก็อย่าทิ้งข้าเลย! ได้โปรด
เถิด!”

ได้อียา

ตอนที่ 253 ด้านเสนาหา

ปรมาจารย์ผมแดง

หลิวโหว่ทำให้คร่ำครวญด้วยความสิ้นหวัง ทว่าพวกเขาก็ยัง
จ้องหน้ากันนิ่งเฉย ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ พวกเขา
ต่างรับรู้ดีว่า หากเด็กเลี้ยงแกะโกหกมากเกินไป วันใดที่หมาป่า
มาจริงย่อมไม่มีคนสนใจ

และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่หลิวโหว่ทำให้พวกเขาผิดหวัง
ไม่ยอมอธิบายสถานการณ์ใดๆ ให้พวกเขาฟัง หากเป็นเช่นนั้น
พวกเขาเองก็ย่อมอยากแยกทางเดิน

หลิวโหว่เองก็เข้าใจสถานการณ์ดี เขาจึงนั่งเงียบครุ่นคิด
อยู่ชั่วขณะ เหมือนกำลังเรียบเรียงคำพูด แล้วจึงพูดขึ้นด้วย
สีหน้าจริงจัง

“ที่ข้าพูดว่ากลับหน้าเจียงเพื่อเยี่ยมอาจารย์นั้นเป็น
เรื่องจริง ไม่ได้โกหกพวกเจ้า”

“อืม”

ทั้งสามคนตอบรับด้วยเสียงเรียบ ๆ โดยไม่แสดงท่าทีอะไร

หลิวໂໝ่เปลี่ยนท่าทีอีกครั้งอย่างที่พวกเขาคาดไว้ “แต่อาจารย์ของข้ามัน...สถานการณ์ของเขาดอนนี้...เลวร้ายมาก!”

“อะไรนะ”

ทั้งสามคนชะงักไปชั่วขณะ แสดงอาการลังเลเล็กน้อย

เรื่องอาจารย์ของหลิวໂໝ่ ทั้งสามเคยได้ยินเขาเอ่ยถึงบ้าง ที่ว่าอาจารย์ของเขาเป็นศิษย์ของอี้เหยา แต่ไม่ทราบด้วยเหตุใดถึงจึงได้ทรยศและออกจากสำนักไป เรื่องราวความขัดแย้งในอดีตที่เต็มไปด้วยปริศนาเช่นนี้ หากหลิวໂໝ่ไม่ยอมเล่าเอง พวกเขาก็ไม่กล้าซักถาม

อย่างไรก็ตามก็คาดเดาได้ว่าต้องมีเหตุผลบางอย่าง มีปมขัดแย้งที่ยากจะเอ่ยถึง และอาจไม่มีฝ่ายถูกหรือผิดชัดเจน เพียงแต่ต่างคนต่างยืนอยู่คนละจุดเท่านั้น...

เมื่อคราวอยู่ที่ตำหนักเปลือกมุก พวกเขาได้รู้ว่าหลิวໂໝ่มาจากที่ใด แต่ก็เห็นได้ว่าอี้ฉีอไม่ได้อัสดงความเป็นศัตรูต่อเขา

มากนัก และหลัวโหว่เองก็ยังให้ความเคารพอย่างสูงต่อคนของตระกูลอี้

สำหรับคนที่ทรยศต่อสำนัก หากสำนักในความผิดและรู้สึกผิดบาปในใจ ตอนสั่งสอนศิษย์เขาย่อมต้องพยายามชดเชยความผิดพลาดและสอนถึงบุญคุณของสำนัก

แต่มองจากการกระทำของอึ้งอู๋ที่เพียงตำหนิไม่กี่คำแล้วก็ไม่พูดถึงอีก อาจแสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้ไม่มีความคับแค้นใดๆ ระหว่างทั้งสองฝ่าย

เมื่อทั้งสองฝ่ายไม่แสดงความอาฆาตต่อกัน ก็ยิ่งชวนให้สงสัยว่าเรื่องนี้ต้องมีเบื้องลึกที่ซับซ้อน

เซียวจิ้งหยวนครุ่นคิดเงียบๆ ขณะรอฟังต่อ

“อาจารย์ของข้าตอนนี้ลำบากมาก เขาติดอยู่ในเทือกเขาจื่ออู่ ถูกกระแสน้ำวนเหวี่ยงเล่นงานตลอดทั้งวันทั้งคืน ราวกับกลายเป็นซากศพที่ไร้ชีวิต ทั้งร่างขาและขยับเขยื้อนไม่ได้”

หลิวโหว่พูดด้วยน้ำเสียงโศกเศร้า “สถานการณ์แบบนี้
ดำเนินมานานกว่าร้อยปีแล้ว...หนึ่งร้อยปีที่เขาถูกกักขังในพื้นที่
ที่เขากำหนดไว้เอง ทนทุกข์กับความหนาวเย็นจากกระแสนลม
เยือกวิญญานโดยไม่มีแม้แต่วันเดียวที่ได้พบความสงบสุข...”

“อะไรนะ”

เมื่อเชียวจึงหยวนและพวกได้ยินเรื่องนี้ ก็ถึงกับตกใจ

“บังเอิญขนาดนั้นเลยหรือ” เขียนหลังอวีนขมวดคิ้วถามด้วยความสงสัย “อาจารย์ของเจ้าอยู่ที่เทือกเขาจื่ออู่อย่างนั้นหรือ”

“เกิดอะไรขึ้น” ฟางเข้าไปถามด้วยความสนใจ แต่จุดที่เขาสงสัยต่างออกไป “ทำไมอาจารย์ของเจ้าต้องไปทนทุกข์อยู่ที่เหือกเขาจิ๋วด้วย”

“เรื่องนี้...เล่ายาวทีเดียว ข้าพูดสั้นๆ คงไม่จบ”

หลิวไช่หัวเราะอย่างขมขื่น ก่อนจะอธิบายว่า “สหาย
เยียน ข้าขอยืนยันได้เลยว่าอาจารย์ของข้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ

สำนักเงาโลहित แน่นอนพวกเจ้าเองก็คงทราบว่ เมื่อก่อน
อาจารย์ของข้าเป็นศิษย์ของท่านอี...”

“อ้อ”

เยียนหลิงอวีนยังคงสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงออกว่าเขา
คิดเห็นอย่างไร

หลิวโห้วไม่ได้ใส่ใจสีหน้าของเขา ยังคงพูดต่อไปว่า

“เมื่อครั้งอดีต อาจารย์ของข้าเคยเป็นเพียงมนุษย์
ธรรมดา เขาเป็นเด็กกำพร้าที่พลัดหลงเร่ร่อนในยุคสงคราม ได้มี
วาสนาเข้าสู่เส้นทางแห่งการบำเพ็ญตน ยิ่งไปกว่านั้นเขายัง
ได้รับการชุบเลี้ยงจากผู้อาวุโสอี ผู้ที่ไม่เพียงแค่รับเขาเป็นศิษย์
แต่ยังมอบนามสกุลให้ใช้และตั้งชื่อให้ว่าเงินอีกด้วย

“อาจารย์ของข้าได้ทุ่มเทฝึกฝนอย่างหนักในสำนัก
เป็นเวลาหลายสิบปี ภายใต้การชี้แนะของผู้อาวุโสอี ท่านมี
ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วจนสามารถผ่านพันทัณฑ์สวรรค์
และกลายเป็นเซียนเทียมได้สำเร็จ

“พวกเจ้าคงรู้ว่า เมื่อผู้บ่าเพ็ญกลายเป็นเซียนได้ นั่นหมายความว่าเราสามารถออกจากสำนักได้แล้ว”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ สีหน้าของหลิวโหว่เต็มไปด้วยความขมขื่น เขาถอนหายใจยาวก่อนจะกล่าวต่อ “เมื่อไม่มีการกำกับดูแลจากท่านอื่น อาจารย์ของข้าก็ออกเดินทางท่องโลก แสวงหาสถานที่แปลกพิสดารเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของตนเอง จนกระทั่งเขามาถึงหนานเจียง...และได้พบกับบางคน”

“ใครกัน”

ทุกคนตั้งใจฟัง เพราะรู้ว่าประเด็นสำคัญกำลังจะมาถึง

ในวงการบ่าเพ็ญ เป็นที่ทราบกันดีว่า สายสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และศิษย์นั้นลึกซึ้งยิ่งกว่าสายสัมพันธ์ทางสายเลือด

ความสัมพันธ์ของพ่อแม่ลูกอาจยาวนานได้สูงสุดเพียงร้อยปี แต่สำหรับอาจารย์และศิษย์ ความสัมพันธ์นี้อาจคงอยู่ได้นับพันปีหรือมากกว่า หากทั้งสองฝ่ายไม่ประสพภัยดับสิ้นไปเสียก่อน

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และศิษย์ที่ลึกซึ้งมักจะถูกให้ความสนใจเป็นพิเศษ เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพบอุปสรรคหรือถึงแก่ชีวิต คนที่ยังอยู่อาจจะวางแผนให้อีกฝ่ายได้กลับมาเกิดใหม่ และช่วยเหลือให้เข้าสู่เส้นทางเดิมอีกครั้งเพื่อสานต่อสายสัมพันธ์

อาจารย์ของหลิวໂອ່และอ้อเหยา มีสายสัมพันธ์ในฐานะศิษย์อาจารย์ที่ยาวนานกว่าร้อยปี จะพูดได้ว่าจากเด็กกำพร้าธรรมดาสู่การเป็นเซียนเทียมนั้น ล้วนเป็นเพราะการชุบเลี้ยงและสั่งสอนของอ้อเหยา

ด้วยความสัมพันธ์ลึกซึ้งเช่นนี้ การที่เขาถูกมองว่า “ลึมบุญคุณ” และทรยศออกจากสำนักไปย่อมเป็นเรื่องใหญ่ หากเรื่องนี้แพร่พรายไปในหมู่ผู้บำเพ็ญธรรม ย่อมถูกประณามจากทั่วทุกสารทิศ

ด้วยเหตุนี้เซียวจิ้งหยวนและพรรคพวกจึงยิ่งอยากรู้ว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้หลิวໂອ່เงินเลือกเดินบนเส้นทาง...ที่ไร้ทางกลับเช่นนี้

“ใครกันนะหรือ”

หลัวโฮ่วหัวเราะออกมา แต่เป็นการหัวเราะที่เต็มไปด้วย
ความขมขื่น

“เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง...ดำนเสน่หาอย่างไรเล่า”

“อ้อ” เสียงตอบกลับแสดงความเข้าใจในทันที คลาย
ความสงสัยของทุกคนลงอย่างเห็นได้ชัด

ท้ายที่สุดแล้ว แม้แต่ในครอบครัวของคนธรรมดา ก็ยังมี
กรณีที่ถูกชายยอมขัดแย้งกับพ่อแม่เพราะภรรยา เรื่องเช่นนี้จึง
ไม่น่าแปลกใจเลยในวงการบำเพ็ญ

ดำนเสน่หา นับเป็นบททดสอบที่ซับซ้อนที่สุดในได้หล้า

มีผู้บำเพ็ญหลายคน کهเผชิญหน้ากับอุปสรรคและภัยพิบัติ
สารพัดตลอดชีวิต แต่กลับไม่เคยประสบกับดำนเสน่หาเลย
สักครั้ง อย่างไรก็ตามก็มีอีกหลายคนที่มีชีวิตราบรื่น ไม่มีอุปสรรค
ใดๆ และกำลังจะบรรลุการขึ้นสู่สวรรค์ แต่กลับต้องเผชิญ
ดำนเสน่หาในช่วงสุดท้าย

มีผู้บำเพ็ญบางคนที่สามารถฟันฝ่าได้เด็ดขาด ใช้ปัญญา
เฉียบคมตัดขาดความรัก สละทุกอย่างเพื่อผ่านด่านแห่งความ

เสนหานี้ไปจนขึ้นสู่สวรรค์ได้สำเร็จ แต่ยังมีผู้บำเพ็ญอีกจำนวนมากที่จมปลักอยู่ในความรัก ไม่อาจถอนตัวออกมาได้ นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกหลากหลายรูปแบบ

บางคนทุ่มเทพลังบำเพ็ญตนมาทั้งชีวิต แต่สุดท้ายพลังที่สั่งสมมากลับสูญสลายไปสิ้น การฝึกฝนหลายร้อยปีพังทลายเป็นเถ้าธุลี บางคนยิ่งร้ายแรงถึงขั้นหลงทางเข้าสู่ความมืดกลายเป็นมาร ถูกทำลายทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ

ระดับของด่านเสนหาส่งผลต่อชะตากรรมที่แตกต่างกันออกไป

แต่สิ่งที่ทุกคนในวงการบำเพ็ญยอมรับตรงกันก็คือ ด่านเสนหาคือบททดสอบที่ยากที่สุด จนถึงขนาดที่ผู้บำเพ็ญหลายคนเลือกที่จะเผชิญทัณฑ์สวรรค์อีกหลายครั้ง ดีกว่าที่จะต้องเผชิญหน้ากับด่านเสนหาเพียงครั้งเดียว

เห็นได้ชัดว่า อาจารย์ของหลี่วี่ฮั่วคือผู้โชคร้ายที่ถูกความรักเล่นงานจนย่อยยับ

“ครั้งหนึ่งอาจารย์ของข้าทอ้งเที่ยวในหนานเจียง และได้ช่วยเหลือแม่นางคนหนึ่งเอาไว้ จึงทำให้เขาหัวนไหวไปกับความรัก”

หลี่วโห้วหัวเราะขมขื่นก่อนจะเล่าต่อ “ข้าจะไม่เล่ารายละเอียดมาก เอาเป็นว่า แม่นางผู้นั้นมีคู่หมั้นอยู่แล้ว และคู่หมั้นของนางก็เป็นผู้บำเพ็ญแห่งสำนักมารคนหนึ่ง แม้จะยังไม่บรรลุป็นเซียน แต่ก็เป็นผู้บำเพ็ญในสายมาร

“คนระดับนั้น อาจารย์ของข้ายอมไม่ใส่ใจ เขาเพียงแค่ลงโทษอีกฝ่ายเบาๆ ให้ถอยไปเท่านั้น แต่กระทั่งเขาเองก็คาดไม่ถึงว่า แม้คู่หมั้นของหญิงคนนั้นจะไร้ฝีมือ แต่กลับมีรากฐานที่มั่นคงและยังมีผู้หนุนหลังอยู่เบื้องหลัง...”

สีหน้าของหลี่วโห้วดูเคร่งเครียดขึ้น เขาพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “และผู้ที่หนุนหลังเขาอยู่ คือหนึ่งในยอดคนของสำนักมารในหนานเจียง เป็นถึงเจ้าสำนักระดับสูงที่น่าเกรงขาม”

“ใครหรือ”

สามคนที่ฟังอยู่อดไม่ได้ที่จะตื่นตระหนก

ตำแหน่งเจ้าสำนักกระต๊อบสูงนั้น หมายถึงผู้ที่ก่อตั้ง
สำนักขนาดใหญ่ มีการสืบทอดมายาวนานอย่างน้อยสิบกว่า
ชั่วอายุคน และมีอิทธิพลอย่างกว้างขวาง บุคคลเช่นนี้จึงคู่ควร
กับตำแหน่งดังกล่าว

“ปรมาจารย์ผมแดง”

ศบอ.ย.บ

ตอนที่ 254 เสียเลือดไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้

“ปรมาจารย์ผมแดง!”

เมื่อคำนี้หลุดออกมา สีหน้าของเยียนหลิงอวี่นก็เปลี่ยนไปทันที เขาดูมีท่าทีตกใจและหวาดหวั่นเล็กน้อย

ในทางกลับกัน เซียวจิ้งหยวนและฟางเส้าไปกลับตุนงง เพราะพวกเขาไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับสำนักมารในหนานเจียงมากนัก จึงไม่เข้าใจว่าปรมาจารย์ผมแดงนั้นทรงอิทธิพลเพียงใด

แต่พวกเขาก็พอจินตนาการได้ว่า ปรมาจารย์ผมแดงต้องเป็นมารเฒ่าผู้ที่สะสมความน่าหวาดกลัวมาอย่างยาวนาน และเป็นบุคคลที่น่าหวาดเกรงอย่างยิ่ง

ถึงอย่างนั้น ฟางเส้าไปก็ยังไม่อดไม่ได้ที่จะถามขึ้นว่า “ปรมาจารย์ผมแดงท่านนี้ มาจากที่ใดหรือ”

“ปรมาจารย์ผมแดงผู้นี้ มีที่มาอย่างไรกันแน่”

“เขาคือเจ้าสำนักกายสีชาด ที่หลีกเร้นสันโดศตนมานานนับร้อยปี” หลี่วโหล้วตอบด้วยน้ำเสียงเบา “ในช่วงที่สำนักกายสีชาดรุ่งเรืองที่สุด ถือเป็นตัวแทนของสำนักมารในหนานเจียงทั้งหมด และปรมาจารย์ผมแดงก็คือเจ้าแห่งสำนักมารทางใต้ทั้งปวง ผู้ที่เพียงเอ่ยปากคำเดียวก็มีผู้คนรวมตัวกันนับหมื่นนับแสน

“แต่ในภายหลัง ปรมาจารย์ผมแดงได้ประกาศปลีกตัววิเวกจากโลกภายนอก เพื่อแสวงหาหนทางแห่งเต๋า และหลีกเลียงมหันตภัยแห่งเซียนดิน การถอนตัวของเขาส่งผลให้สำนักกายสีชาดที่เคยรุ่งเรืองถึงขีดสุดล่มสลายไม่เป็นท่า...”

“อะไรนะ” ฟางเส้าไป่อุทานด้วยความตกใจ “ปรมาจารย์ผมแดงคือเซียนดินหรือ”

“ใช่แล้ว”

หลี่วโหล้วพยักหน้าด้วยความขมขื่น “ตั้งแต่เมื่อแปดร้อยปีก่อน ปรมาจารย์ผมแดงก็สามารถผ่านทวนศ์สวรรค์สี่ในเก้าได้สามรอบแล้วจนบรรลุถึงขั้นเซียนดิน

“เขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่สามารถใช้วิชาสายมารเพื่อ
บรรลุถึงวิถีแห่งเต๋าได้ จึงเป็นตัวแทนของผู้ที่สร้างชื่อเสียงอัน
เกรียงไกรในหมู่สำนักมาร ไม่มีใครกล้าขัดขึ้น”

หลี่วี่ฮั่วถอนหายใจ “ผู้บำเพ็ญสายมารผู้นั้นเป็นถึง
ทายาทสืบสายเลือดของปรมาจารย์ผมแดง หลังจากที่ถูก
อาจารย์ของข้าลงโทษ เขาก็โกรธจนแทบคลั่ง จึงบุกเข้าไปยัง
ที่พำนักของปรมาจารย์ผมแดงที่เก็บตัวอยู่ และคุกเข่าขอร้อง
นานถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน จนในที่สุดก็ทำให้ปรมาจารย์ผมแดง
ออกจากการเก็บตัว

“หลังจากนั้น อาจารย์ของข้าก็พบกับหายนะ...”

สีหน้าของหลี่วี่ฮั่วดูมืดมนลง “เขาถูกปรมาจารย์ผมแดง
ฟาดจนปลิว บาดเจ็บสาหัส รอดชีวิตมาได้ก็เพราะความเกรงใจ
ที่ปรมาจารย์ผมแดงมีต่อผู้อาวุโสอีกทีเท่านั้น

“แต่หญิงสาวที่เขารักกลับถูกปรมาจารย์ผมแดงพาตัวไป
อาจารย์ของข้าไม่ยอมแพ้ จึงกลับไปยังสำนักของตน...”

“เขาจึงวิงวอนให้ผู้อาวุโสช่วยไ้หรือไม่” ฟางเส้าไปเตา
“แล้วผู้อาวุโสปฏิเสธหรือไม่”

“ไม่...” หลีวโหว่ส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะพูดซ้ำๆ “อาจารย์ของข้ารู้ดีถึงความร้ายกาจของปรมาจารย์ผมแดง และเกรงว่าหากผู้อาวุโสอื่นลงมือ เรื่องราวจะลุกลามจนควบคุมไม่ได้”

“ดังนั้นเขาจึงกลับไปยังสำนัก จึงลอบขโมยสมบัติวิเศษชิ้นหนึ่งของท่านอี่ แล้วประกาศอย่างเปิดเผยว่าตนเองขอถอนตัวจากสำนัก ก่อนจะมุ่งหน้ากลับหวนเจียงเพียงลำพัง เพื่อช่วยหญิงสาวที่เขารัก

“ด้วยพลังของสมบัติวิเศษ อาจารย์ของข้าบุกเข้าไปยังถ้ำบำเพ็ญของปรมาจารย์ผมแดง เกิดการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่สะเทือนฟ้าสะเทือนดิน ท้ายที่สุด แม่นางคนนั้นเสียชีวิต ผู้บำเพ็ญสายมารที่เป็นคู่หมั้นของนางก็ถูกอาจารย์ของข้าสังหาร

“แต่...ปรมาจารย์ผมแดงที่เปี่ยมไปด้วยความแค้น ได้ลงมือด้วยตนเอง อาจารย์ของข้าหนีไม่พ้นชะตากรรม จึงไม่มีทางเลือกนอกจากกระโดดสมบัติวิเศษชิ้นนั้น ใช้พลังที่ทำลายล้างทุกสิ่งเพื่อหนีเอาตัวรอด”

หลีวโหว่ถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะกล่าวต่อ

“แม้เขาจะรอดมาได้ แต่ก็ถูกพิษเปลวเพลิงดินทมิฬโบราณของปรมาจารย์ผมแดงเข้าเล่นงาน พิษนี้เผาไหม้ถึงวิญญาณ ทรมานเขาตลอดทั้งวันทั้งคืน

“ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากซ่อนตัวในเทือกเขาจีอู่ ใช้พลังของกระแสลมเยือกวิญญาณ เพื่อกดพิษนั้นไว้ ร่างกายของเขาไม่อาจก้าวออกจากเทือกเขาจีอู่แม้แต่ก้าวเดียว เขาใช้พลังวิญญาณออกเดินทางไปยังที่ต่างๆ เพื่อระบายความอัดอัดใจ และป้องกันตนเองไม่ให้เสียสติ เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่าที่พลังจะอำนวยเท่านั้น”

หลี่วโหล่วแสดงสีหน้าเคร่งเครียดพร้อมถอนหายใจยาว “ข้าเป็นลูกพ่อค้าจากจงหยวน พ่อแม่ของข้ามาทำการค้าที่หนานเจียง แต่โชคร้ายติดโรคร้ายจนเสียชีวิต ทั้งข้าไว้ให้โดดเดี่ยว ต้องระเห็จไปเป็นขอทาน...

“จนกระทั่งข้าได้พบกับวิญญาณของอาจารย์ ท่านอาจจะเห็นว่าชะตาชีวิตของข้ามีส่วนคล้ายกับท่านในอดีต จึงรับข้าเป็นศิษย์และถ่ายทอดวิชาบำเพ็ญตึ๊งๆ ให้กับข้า”

หลิวโหว่กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “หากไม่ใช่เพราะการชี้แนะและความเมตตาของอาจารย์ ข้าคงถูกสัตว์ร้ายหรือหมาป่ากัดกินไปนานแล้ว และไม่มีโอกาสมีพลังบำเพ็ญเหมือนอย่างวันนี้

“เพราะเหตุนี้ ข้าจึงอยากช่วยเขา...”

การตอบแทนบุญคุณเป็นสิ่งที่สมควรทำ

เซียวจิ้งหยวนและพรรคพวกพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว พวกเขาเข้าใจในเหตุผลของหลิวโหว่ดี แต่ในขณะเดียวกันก็รู้ว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่เรื่องง่าย

ต้องไม่ลืมว่า อาจารย์ของหลิวโหว่ในอดีตเป็นถึงเซียนเทียมที่มีพลังสูงส่ง และยังสามารถเอาชีวิตรอดจากปรมาจารย์ผมแดงได้

ด้วยพลังระดับนั้น อาจารย์ของเขาย่อมเหนือกว่าผู้บำเพ็ญทั่วไปหลายร้อยเท่า ยากจะหยั่งถึงได้

แม้เขาจะถูกพิษเปลวเพลิงดินทมิฬกัดเซาะ แต่ก็ยังสามารถใช้พลังวิญญาณออกจากร่างได้ แสดงว่าเขายังมีความสามารถ

อยู่ หากเขามีทางช่วยตนเองจริง ๆ ก็คงไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไป
กว่าร้อยปีเช่นนี้

“เจ้าคิดจะช่วยเขาอย่างไร” ฟางเส้าไปถามตรงๆ “เจ้ามี
แผนแล้วหรือ”

“มีสิ” หลี่วโหล่วตอบทันที “ที่เทือกเขาจีอู่มีบ่อน้ำเย็นอยู่
แห่งหนึ่ง เป็นต้นกำเนิดของกระแสลมเยือกวิญญาน

“อาจารย์ของข้าศึกษามันมาหลายสิบปี และในที่สุดก็
ยืนยันได้ว่า ไต่บ่อน้ำเย็นแห่งนั้นมีสมบัติล้ำค่าจากฟ้าดินที่
สามารถจัดพิษเปลวเพลิงในร่างกายเราได้โดยสิ้นเชิง”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ สีหน้าของหลี่วโหล่วดูขมขื่นลง “แต่ว่า
บ่อน้ำเย็นแห่งนั้นลึกถึงหมื่นจั้ง ทะลุถึงแก่นโลก ด้วยพลังของ
ข้า ข้าดำลงไปได้เพียงไม่กี่สิบจั้ง ก็ทนไม่ไหวแล้ว

“ส่วนอาจารย์ของข้านั้น เพราะพลังวิญญานของเขา
ออกจากร่างไม่ได้นาน เนื่องจากต้องใช้พลังส่วนหนึ่งกดพิษ
เปลวเพลิงเอาไว้ และอีกส่วนคอยต้านทานกระแสความเย็นแห่ง
วิญญาน จึงไม่สามารถหุ่่มเทศมาริทั้งหมดได้”

หลิวໂໝ່ถอนหายใจ “เขาเคยดําลงไปถึงก้นบ่อ และ
ได้เห็นสมบัติล้ำค่านั้นกับตาตนเอง แต่ก็ค้นพบว่าที่นั่นมี
อสุรพิเศษเฝ้าอยู่ข้างๆ ด้วย ด้วยสภาพของเขา ไม่มีทาง
เอาชนะอสุรพิเศษตัวนั้นและนำสมบัติล้ำค่ากลับมาได้ในเวลา
อันสั้น

“ดังนั้น เรื่องนี้ก็ต้องพึ่งพาข้าแล้ว...” หลิวໂໝ່หัวเราะ
ขมขึ้น “ถึงแม้อาจารย์ของข้าจะพูดว่าไม่รีบและรอได้อีกร้อยปี
เพราะตราใบไม้ที่ข้าบำเพ็ญจนบรรลุเป็นเซียนเทียม เขาก็ยังม
ความหวัง

“แต่ร้อยปีมันนานเกินไป ข้าอยากจะผ่านทศวรรค์
และกลายเป็นเซียนให้ได้เดี๋ยวนี้เลย”

คำพูดของหลิวໂໝ່แสดงออกถึงความจริงใจและความ
ทุกข์ที่อัดแน่นอยู่ในใจ

ขณะนั้น เซียวจิงหยวนเข้าใจความรู้สึกของเขาและเริ่ม
มองหลิวໂໝ່ในมุมใหม่ขึ้นมาทันที เขารู้สึกชื่นชมหลิวໂໝ່อยู่
ลึกๆ เพราะความมุ่งมั่นของเขาในการบรรลุเป็นเซียนไม่ได้

มาจากความทะเยอทะยานส่วนตัว แต่เพื่อช่วยปลดปล่อย
ความทุกข์ให้แก่อาจารย์ของตน

“เอ...” ฟางเส้าไปตบไหล่หลี่วโห้วเบาๆ เพื่อปลอบใจ
ก่อนจะพูดขึ้นว่า “พี่หลี่ว จริงๆ แล้วเรื่องนี้ก็มีทางลัดอยู่นะ
ในตอนที่เราอยู่ที่ตงไห่ เจ้าควรบอกเรื่องนี้ให้ท่านอีรับรู้ ถ้า
ท่านอีรู้เหตุผลที่แท้จริง ข้าเชื่อว่าท่านคงจะเข้าใจและยื่นมือ
ช่วยเหลืออาจารย์ของเจ้าได้...”

“ไม่หรอก”

หลี่วโห้วสายตึ้งระอย่างเด็ดขาดพร้อมกับหัวเราะขมขึ้น
“ด้วยนิสัยของอาจารย์ข้า หากเขาคิดจะขอความช่วยเหลือจริงๆ
เขาคงไปคุกเข่าต่อหน้าท่านอีตั้งแต่เมื่อร้อยปีก่อนแล้ว

“สุดท้ายแล้วเขาก็คงรู้สึกละอายที่ไม่มีหน้าไปพบผู้อาวุโส
อยู่ดี”

แม้จะเคารพอาจารย์ของตนเอง แต่หลี่วโห้วก็อดไม่ได้
ที่จะพูดออกมาอย่างขวานผ่าซาก “เขาน่ะ เป็นคนหัวโบราณ
สุดๆ เข้าประเภทที่หัวเสียซีฟไม่ว่า แต่เสียหน้าไม่ได้...”

ตอนที่ 255 แมงมมทองคำเซียว

คำพูดประชดประชันของหลิวโฮ่ว ทำให้คนอื่นๆ อตไม่ได้ที่จะทั้งขำและเหนื่อยใจ

ในตอนนั้นเองเซียวจิ้งหยวนก็ขมวดคิ้วก่อนจะถามว่า “เจ้าต้องการช่วยอาจารย์ของเจ้า เรื่องนี้พวกเราพอเข้าใจ และพอจะยอมรับได้ที่เจ้าหลอกพวกเรามาเกี่ยวข้อง แต่สิ่งนี้มันเกี่ยวข้องอะไรกับหลิวหัว”

“จริงด้วย”

ฟางเส้าไปพยักหน้าเห็นด้วยทันที “เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับหลิวหัวนั้นหรือ จากที่หลิวหัวพูด เหมือนเจ้าจะรับปากอะไรเขาไว้แต่ยังทำไม่สำเร็จมากกว่า”

“นี่มันเรื่องของเจ้า อย่าคิดจะโยนมาที่พวกเรา...”

“โอย เกี่ยวกันแน่นอน”

หลี่วโห้วรีบอธิบาย “พวกเจ้าลืมไปแล้วหรืออย่างไรว่า ข้าพูดถึงอสูรในบ่อน้ำเย็นหมื่นจิ้งนั้นนะ! ถึงข้าจะบำเพ็ญจนกลายเป็นเซียนเทียมและสามารถใช้พลังวิญญาณดลลงไปใบบ่อนได้ แต่มันก็ยังเป็นอาณาเขตของอสูร ได้น้ำคือถิ่นของมัน ข้าสู้มันไม่ได้หรอก

“เพราะฉะนั้นข้าจึงคิดหาวิธีที่จะล่อมันขึ้นมาบนบก เพื่อพลิกสถานการณ์ให้ได้เปรียบ และนั่นละที่จะทำให้เรื่องง่ายขึ้น” หลี่วโห้วแสดงท่าทางภูมิใจ “หลังจากที่ข้าครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดข้าก็คิดหาวิธีได้แล้ว”

“วิธีอะไรหรือ”

คนอื่นๆ เริ่มรู้สึกสนใจขึ้นมาบ้าง

“เป็นวิธีที่ข้าคิดได้โดยบังเอิญ” หลี่วโห้วเล่าพร้อมรอยยิ้ม “เมื่อสองปีก่อน ข้าเดินเล่นในเมืองสีทิต และได้รับมอบหมายจากพ่อค้าคนหนึ่งให้ช่วยคุ้มกันตัวเขาและสินค้าไปยังหมู่บ้านของชนเผ่าแห่งหนึ่ง

“เป็นงานเล็กๆ แต่ค่าตอบแทนค่อนข้างงาม ข้าจึง
รับปากจัดการอย่างง่ายดาย พวกคนและสินค้าส่งถึงหมู่บ้านนั้น
อย่างปลอดภัย”

หลิวไฮ่วัยใกล้เคียง “พวกเจ้าคงเจอออกนะ ใช่แล้ว หมู่บ้าน
นั้นคือถิ่นของหลิวหัว ตอนนั้น หัวหน้าหมู่บ้านคนก่อนผู้เป็นบิดา
ของหลิวหัวเพิ่งเสียชีวิตอย่างไม่คาดฝัน ทำให้หลิวหัวต้องรับ
ตำแหน่งหัวหน้าแทน

“ด้วยความที่เขายังหนุ่มเลือดร้อน เต็มไปด้วยไฟแค้น
และมุ่งมั่นที่จะแก้แค้นให้บิดา

“แน่นอน เรื่องไร้สาระแบบนี้ปกติข้าไม่ยุ่งอยู่แล้ว แต่
ในช่วงที่ข้าแหวะพักอยู่ที่หมู่บ้าน ข้ากลับสังเกตเห็นว่า หลิวหัว
แอบย่องออกจากหมู่บ้านทุกคืนด้วยท่าที่ลับๆ ล่อๆ ด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นข้าจึงแอบตามไป และก็เห็นว่าเขาไปยังหุบเขา
ใกล้ๆ หมู่บ้าน และกำลังฝึกฝนวิชาลึกลับบางอย่างอยู่

“ตอนนั้นเอง ข้าจึงได้รู้ว่าเขาฝึกวิชาจากคัมภีร์ผานหวัง
แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นชนเผ่าหลิวโดยแท้”

หลี่วໂ໊່วໂ໊່วเล่าต่ออย่างตั้งอกตั้งใจ “การที่หัวหน้าหมู่บ้าน
ชนเผ่าหฺลີจะฝึกฝนวิชาระดับต้นจากคัมภีร์ผานหวังนั้นถือว่าเป็น
เรื่องปกติ ข้าไม่ได้คิดว่าน่าตื่นเต้นอะไร จึงคิดจะถอยออกมา
เงียบๆ

“แต่ขณะที่ข้ากำลังจะออกมา ข้าก็เห็นแสงสีทองวาบผ่าน
และพบว่าเป็นเมฆมุกสีทองตัวเล็ก ขนาดเท่าลูกปัด บินผ่านไป
ในอากาศ

“เมฆมุกตัวนั้นแม้จะเล็ก แต่โยของมันกลับเหนียวแน่น
ยิ่ง คมกระบี่และดาบตัดไม่ขาด น้ำหรือไฟไม่อาจทำอันตรายมัน
ได้ อีกทั้งโยยังยึดได้ยาวนานนับหมื่นจั้งโดยไม่มีวันขาดอีกด้วย...”

หลี่วໂ໊່วเล่าอย่างตื่นเต้น “พวกเจ้าลองคิดดู ถ้าข้า
สามารถจับเมฆมุกทองตัวนั้นและให้มันถักโยในบ่อน้ำเย็นเพื่อ
มัดอสูร หรืออย่างน้อยก็หลบหลีกอสูรและใช้โยถึงสมบัติล้ำค่า
ออกมา แผนการนี้จะสำเร็จได้ในคราวเดียว!”

“เป็นความคิดที่ดี” ฟางเส้าไปตาเป็นประกายเห็นด้วยกับ
แผน แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ “แต่...เจ้าคิดว่ามันจะได้ผลจริงหรือ”

“ข้าก็ 모르เหมือนกันว่าจะได้ผลหรือไม่ แต่ในตอนที่ข้าเห็นเจ้าแมงมุมทองพ่นใยเหนียวแน่นยาวเหยียดบินผ่านหน้าข้า ความคิดในหัวข้าก็แล่นขึ้นมาในทันที”

หลี่วโห้วกล่าวด้วยความมุ่งมั่น “ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจทิ้งความคิดที่จะหลบซ่อนตัว แล้วตามเจ้าแมงมุมทองไป หวังจะจับมันให้ได้”

“แต่ข้าไม่เคยคิดว่าเจ้าแมงมุมทองจะแข็งแกร่งกว่าที่คิดไว้ ไม่เพียงข้าจะจับมันไม่ได้ แต่ยังถูกหลี่หั่วจับได้อีกด้วย”

หลี่วโห้วถอนหายใจด้วยความจนใจ “สถานการณ์ตอนนั้นซับซ้อนมาก ข้าถูกหลี่หั่วพบเห็นเข้าโดยบังเอิญ จะให้ข้าฆ่าเขาทั้งในถิ่นของเขาก็เป็นไปได้...ข้าไม่มีทางเลือกจึงต้องหาเรื่องมาปายเบี่ยง บอกเขาว่าข้าสามารถช่วยเขาล้างแค้นให้พ่อได้”

“แล้วอย่างไรต่อ” ฟางเส้าไปถามด้วยน้ำเสียงลังเล “เจ้าหลอกเขาแล้วยังไม่ทำตามที่พูดหรือ”

“เฮ้อ...”

หลี่วโห้วถอนหายใจ “เรื่องนี้ข้าก็ช่วยเอง ตอนแรกข้าคิดว่า การตายของบิดาหลี่หั่ว คงเป็นผลจากการต่อสู้ระหว่างเผ่า หรือหมู่บ้านใกล้เคียง ด้วยฝีมือของข้า การช่วยเขาล้างแค้นมัน ก็ง่าย ใช้เวลาไม่นาน

“ตอนนั้นข้าคิดว่าถ้าช่วยหลี่หั่วล้างแค้นสำเร็จ เขาจะต้อง ซาบซึ้งในบุญคุณ และข้าก็จะสามารถดึงเขามาเป็นกำลังสำคัญ ได้ แล้วให้เขาช่วยตามหาแมงมุมทอง เพราะคนของชนเผ่าหลี่ที่ เติบโตในป่าเขา และเชี่ยวชาญเรื่องวิชาแมลงพิษ ย่อมสามารถ ช่วยข้าค้นหาแมงมุมทองได้ง่ายขึ้น

“แต่...ทุกอย่างพังไม่เป็นท่า!”

หลี่วโห้วตอบโต้พร้อมถอนหายใจ “ข้าไม่เคยคิดเลยว่า บิดาของหลี่หั่วไม่ได้ตายเพราะศัตรู แต่ถูกกลุ่มเขี้ยวกัดกินจน ตายต่างหาก”

“อะไรนะ” ฟางเส้าไปยังไม่เข้าใจ

“ตัวเขี้ยว” หลี่วโห้วอธิบาย “ในตำนานเป็นวิญญาณ ปีศาจประจำภูเขา เรียกอีกอย่างว่าปีศาจภูเขา มีรูปร่างเหมือน เด็กตัวเล็ก มีขาข้างเดียวหมุนไปด้านหลัง ชอบออกมาล่าคน

ในเวลากลางคืน เรียกว่าเซียว และเมื่ออยู่กับปีศาจเมย์ก็เรียกว่า เซียวเมย์”

“อ้อ” ฟางเส้าไปเพิ่งเข้าใจ สีหน้าประหลาดใจ “ปีศาจ ภูเขานั้นหรือ แล้วมันเก่งมากหรือ”

“หากมีเพียงตัวเดียว ข้าสามารถจัดการเองได้” หลี่วโห้ว กล่าวด้วยความมั่นใจ “แต่บอกแล้วอย่างไรวามันคือกลุ่มเซียว มืออยู่ราวๆ หลายร้อยตัว เป็นชนเผ่าทั้งเผ่าที่อาศัยอยู่ใน เทือกเขากว้างใหญ่ ทรงพลังมาก

“เมื่อสองปีก่อน ด้วยพลังของข้าไม่มีทางจะจัดการ พวกมันได้ อย่างว่าแต่ช่วยล้างแค้นเลย แต่ไม่ถูกพวกมันนึกเป็น ชื่นๆ ทำเป็นอาหารก็ถือว่าเก่งแล้ว...”

หลี่วโห้วพูดตรงไปตรงมา “ดังนั้นเมื่อข้ารู้ความจริง ก็ เสียใจและรีบหาทางหนีอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหายตัวไปแบบ ไร้ร่องรอย...”

ทันใดนั้น ทุกคนก็ถึงกับพูดไม่ออก

“พี่หลี่ เจ้าช่างเป็นคนที่...”

ฟางเส้าไปพยายามจะพูด แต่ไม่รู้จะหาคำใดมาอธิบายดี ด้วยนิสัยของเขา ทำเรื่องแบบหลิวโหว่ไม่ได้แน่นอนไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

“ข้าช่างเป็นคนที่อะไร? ไร้ยางอายุรี หรือว่าต่ำช้า” หลิวโหว่พูดอย่างไม่สะทกสะท้าน “อันนั้นข้ายอมรับ...หลายปีมานี้ ข้าโกง หลอก หลบ ซ่อน และทำเรื่องไร้ศีลธรรมมานักต่อนักแล้ว

“แต่ข้าไม่สนใจและไม่เคยเสียใจ เพราะข้ารู้ดีว่าเป้าหมายของข้าคืออะไร”

หลิวโหว่ทางนี้ทั้งห้าก่อนจะกำเข้าเบาๆ “ตราบไตที่ข้าบรรลุปเป้าหมาย การแบกรับคำตำหนิไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะมันไม่ได้ทำให้ข้าเสียอะไรไปเลยจริงๆ ไซ้ไหมล่ะ”

จะบอกว่าไม่เสียอะไรก็พูดเกินไปหน่อย...

หลายปีมานี้ หลิวโหว่ถูกตราหน้าว่าเป็นพวกนอกกริต แม้จะไม่ถึงขั้นถูกขับไล่หรือจู่โจม แต่ชื่อเสียงที่เสียหายไปก็ทำให้ทุกคนที่พบเจอแสดงท่าทีถูกเหยียดหยาม

สถานการณ์เช่นนี้ หากไม่ได้มีจิตใจที่แข็งแกร่งก็คง
ทนรับไม่ไหว

เซียวจิ้งหยวนถอนหายใจเบาๆ รู้สึกชื่นชมความมุ่งมั่น
ของหลิวโหว่อยู่ลึกๆ จึงเอ่ยถามออกมาโดยตรง “แล้วตอนนี้ละ
เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถช่วยหลิวห้วล้งแค้นได้แล้วหรือ ถึงได้มา
ปรากฏตัวที่เมืองสีทศแห่งนี้”

ตอนที่ 256 หน้าหัวลัว

“ข้าเดาว่า ในเมืองสี่ทิศหรือโรงเตี๊ยมแห่งนี้ คงมีสายลับของ หลีหัวอยู่ เพราะทันทีที่เจ้าโผล่มา ก็มีคนรายงานให้เขาทราบ ทันที...”

เซียวจิงหยวนคาดการณ์ “และบังเอิญหลีหัวก็อยู่ในเมือง พอดี เขาจึงรีบตามมาหาเจ้าเพื่อเอาความ แต่สุดท้ายไม่รู้เจ้าใช้อะไรกล่อมเขาให้เปลี่ยนจากโมโหเป็นดีใจ แล้วยกโทษให้การหลอกลวงของเจ้าได้”

“ก็ไม่มีอะไรมาก”

หลิวโหว่หัวเราะเบาๆ ทำท่าเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ “ข้าแค่ลงมือจับเขาให้อยู่หมัด แล้วมอบสมุนไพรวินิจฉัย สองสามตันให้ จากนั้นก็บอกเขาว่า เมื่อสองปีก่อนที่ข้าหายไป เป็นเพราะเรื่องเร่งด่วนของสำนักที่ข้าจำเป็นต้องกลับไปจัดการ ตอนนี้ข้าทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว และพลังข้าก็เพิ่มขึ้นมาก เลยรีบกลับมาช่วยเขาล้างแค้น”

“เขาเชื่อข้ออ้างนั้นหรือ”

ฟางเส้าไปถามด้วยความประหลาดใจ

“ทำไมจะไม่เชื่อ” หลิวโฮ่วหัวเราะ “ลองคิดดูสิ ข้าจัดการ
เขาอยู่หมดแต่ไม่ได้ฆ่าเขา แถมยังมอบของขวัญให้ และรับปาก
ว่าจะช่วยเขาล้างแค้นอีก...”

“ถ้าเขายังมีสมองอยู่ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม เขาก็ควร
จะยอมรับคำของข้าใช่ไหม เขาจะตัดสัมพันธ์กับข้าและจมอยู่กับ
เรื่องในอดีตไปทำไมในเมื่อมันไม่ได้อะไรขึ้นมา หรือเขาคิดว่า
เขาจะรับมือข้าไหว หากข้าเปลี่ยนใจเล่นงานเขา”

หลิวโฮ่วมีความภาคภูมิใจเล็กน้อย “น้องฟาง เรื่องนี้เป็น
เรื่องของจิตใจและธรรมชาติของมนุษย์ เจ้าควรเรียนรู้ไว้บ้าง”

“...ล้าลึกจริงๆ”

ฟางเส้าไปยกนิ้วโป้งขึ้นทันที พร้อมกล่าวชื่นชมจาก
ใจจริง “ไม่น่าแปลกใจเลยที่พี่หลิวโลดแล่นในยุทธภพมานาน
โดยไม่เคยล้มเหลว”

“ก็แน่นอน”

เมื่อได้รับคำชมจนพอใจ สีหน้าหลีวโช่วก็เปลี่ยนเป็น
จริงจังขึ้นเล็กน้อย “แต่เจ้าต้องจำไว้อย่างหนึ่งว่า การทำเรื่อง
แบบนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือพลัง

“เจ้าไม่เห็นหรือว่าที่จริงเขาก็ไม่ได้เชื่อข้าสักเท่าใดหรอก
แถมยังปล่อยแมลงกู่ไวที่ข้า แต่ข้ามีของวิเศษที่สามารถดึง
กู่เหล่านั้นออกมาได้ง่ายๆ ข้าเลยไม่กลัวแผนร้ายของเขา...”

หลีวโช่วกล่าวเสียงเรียบ “เพราะข้ามีสิ่งที่ทำให้มันใจได้
ส่วนเขาไม่มีทางเลือกอื่น”

“ข้าเข้าใจแล้ว” ฟางเส้าไปพยักหน้าด้วยสีหน้าครุ่นคิด
แล้วกล่าวเสริม “บางที ตอนที่เขาโทษพวกเรา อาจไม่ได้เพราะ
เขารำคาญที่พวกเราขายผีหลีวหรือ แต่อาจเป็นเพราะเขา
อึดอัดและแค่อายากหาทางระบายอารมณ์”

“ส่วนมากก็เป็นแบบนั้นแหละ” หลีวโช่วหัวเราะ “ดังนั้น
ข้าต้องขอโทษที่ทำให้พวกเจ้าต้องรับเคราะห์แทนข้า”

“พวกเจ้าไม่ควรมองคนในแง่ร้ายเสมอไป บางทีหลีหั่ว
อาจแค่หวังดีและอยากเตือนสหายหลีวก็ได้” เชียวจิงหยวน

กล่าวพร้อมสายตาที่เป็นประกาย ก่อนจะพูดต่อ “แต่เรื่องนี้ยังมีบางอย่างที่ดูแปลกอยู่”

“อะไรหรือ” ฟางเส้าไปนั่งอิงไป ก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ “แปลกตรงไหน”

“ความลับ” เยียนหลิงอวีนพูดขึ้นทันที พร้อมชี้ประเด็นสำคัญ “ถ้าหลีหั่วต้องการล้างแค้นให้บิดา เขาควรจะทำมันอย่างเปิดเผย แล้วเหตุใดถึงต้องปิดบังไม่ให้ใครรู้”

“เอ๊ะ” ฟางเส้าไปได้ยินดังนั้นก็ตอบสนองทันที “จริงด้วย มีบางอย่างแปลกจริงๆ ฟี่หลีว ทำไมเขาถึงต้องปิดเรื่องนี้เป็นความลับ ห้ามไม่ให้เจ้าบอกใคร”

“เรื่องนี้...มันก็มีเหตุผลอยู่” หลีวโห้วคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจพูดตรงๆ “เพราะหุบเขาที่พวกเซียวอาศัยอยู่เป็นพื้นที่ล้ำค่า บิดาของหลีหั่วตายก็เพราะต้องการแย่งชิงพื้นที่นี้ แต่สุดท้ายสู้พวกเซียวไม่ไหวจึงเสียชีวิตไป

“หลีหั่วรับช่วงต่อจากพ่อ ไม่เพียงแค่อยากล้างแค้น แต่ยังต้องการครอบครองพื้นที่นั้นด้วย ดังนั้นเขาจึงไม่อยากให้

เรื่องนี้แพร่พราย เพราะเกรงว่าจะดึงดูดความสนใจจากคนนอก”

หลิวโหว่ส่ายหัวเบาๆ “ไอ้เด็กคนนี่คิดการใหญ่เกินตัวจริงๆ ข้าอดสงสัยไม่ได้เลยว่า ถ้าข้าช่วยเขาล้างแค้นฆ่าพวกเซียวจนหมดแล้ว เขาอาจจะกลับมาหักหลังข้าก็เป็นได้”

“หืม?” ฟางเส้าไปเบิกตากว้างด้วยความสนใจ “สมบัติอะไรที่ทำให้เขาสนใจถึงขนาดนั้น คงจะเป็นของล้ำค่ามากแน่ๆ ใช่หรือไม่”

“จริงๆ แล้วก็ไม่ได้เท่าใดหรอก” หลิวโหว่หัวเราะเบาๆ “ในหุบเขานี้มีเส้นพลังวิญญาณไหลเวียนอยู่ จึงทำให้เหล่าเซียวใช้เป็นฐานที่มั่น”

“เส้นพลังวิญญาณ...”

เซียวจิ้งหยวนและคนอื่นๆ ได้ยินดังนั้นก็ถึงกับแสดงท่าทีสนใจขึ้นมาทันที

พื้นที่ที่มีเส้นพลังวิญญานอยู่ถือเป็นดินแดนล้ำค่าอย่างแท้จริง หากข่วนนี้แพร่ออกไปย่อมก่อให้เกิดความวุ่นวายอย่างไม่ต้องสงสัย

อย่างน้อยพวกผู้บำเพ็ญเพียรอิสระ รวมถึงสำนักเล็กๆ หลายแห่งจะต้องหลีกเลี่ยงเข้ามาช่วงชิงกันอย่างแน่นอน

ตอนนี้ทุกคนก็เข้าใจแล้วว่าทำไมหลี่หัวถึงเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ หากเขาสามารถครอบครองเส้นพลังวิญญานได้ การบำเพ็ญในสถานที่ดังกล่าวย่อมช่วยให้พลังของเขาก้าวกระโดดไปไกล และอาจจะถึงขั้นบรรลุเป็นเซียนได้ในที่สุด

การบรรลุเป็นเซียนล่อตาล่อใจเสียขนาดนี้ ใครจะห้ามใจได้

“เฮ้อ...” หลังจากฟางเส้าไปซึมซับข้อมูลเหล่านี้ เขาก็หันมามองหลี่วโหว่ด้วยสายตาชื่นชม “พี่หลี่ว เหมือนเจ้าจะใจดีกว่าที่ข้าคิดนะ ขนาดรู้ว่าสมบัติอยู่ยังไม่ฉวยโอกาสไปช่วงชิงเสียเอง...”

“แน่นอนๆ” หลี่วโหว่หัวเราะเสียงดัง “ใครบ้างในใต้หล้าที่ไม่รู้จักชื่อเสียงความซื่อสัตย์และไว้วางใจได้ของข้า”

"ไร้สาระ" เขียวจึงหยวนกลอกตา พลังเปิดโปงทันที
“ข้อแรก เขาก็แค่จัดการพวกเขียวไม่ไหว เลยต้องเผ่นหนีอย่าง
ไร้ยางอาย ข้อสอง ที่หลีหัวต้องกลับไปปรึกษากับแม่นางคนนั้น
...แม่นางหนี่วหลัวที่เจ้าเอ๋ยถึง นางก็น่าจะเป็นกุญแจสำคัญ
เหมือนกัน”

เขียวจึงหยวนหันไปถาม “หลีวโห้ว เจ้าบอกเองว่าให้
หลีหัวกลับไปถามความเห็นจากนาง...นางมีที่มาที่ไปอย่างไร
กันแน่”

“โ๊ะ! จิงหยวน เจ้ามองละเอียดจริงๆ ข้ากลับมองข้ามไป
เสียได้” ฟางเส้าไปตบหน้าผากตน ก่อนถามด้วยความอยากรู้
“พี่หลีว คนที่ชื่อหนี่วหลัวคือใครกัน”

“คนที่รู้ใจข้าต้องสหายเขียวจริง ๆ!” หลีวโห้วยิ้มเจื่อนๆ
ยอมรับก่อนจะเปลี่ยนเป็นท่าที่ครุ่นคิดเล็กน้อย “หนี่วหลัว
นะหรือ นางเป็นน้องสาวของหลีหัว และเป็นผู้นำวิญญาณแห่ง
ชนเผ่าหลีในเขตป่าภูเขานั้น”

“อะไรนะ”

คำพูดนี้ทำเอาทุกคนประหลาดใจไม่น้อย

“เจ้าก็พูดเองไม่ใช่หรือว่าผู้นำวิญญูณกับหัวหน้าเผ่า
ของเผ่าหลินนั้นมักเป็นคนเดียวกัน ไม่ได้แยกตำแหน่ง” เซียว-
จิงหยวนถามด้วยความสงสัย “หรือว่า...จะมีข้อยกเว้น”

“ไม่ใช่”

หลี่วโหล่วส่ายหัวพลางอธิบาย “ตำแหน่งผู้นำวิญญูณและ
หัวหน้าเผ่ายังเป็นตำแหน่งเดียวกันอยู่ แต่ในมุมมองของข้า แม้
หลินหัวจะศึกษาวิชาคัมภีร์ผานหวังเหมือนกัน แต่ถ้าเทียบพลัง
กับน้องสาวของเขา ยังห่างกันจนเทียบไม่ติด

“ที่หลินหัวได้เป็นหัวหน้าเผ่าได้นั้น เป็นเพราะหลินหัว
ไม่สนใจในอำนาจ และข้าก็อาจจะแย่งชิงตำแหน่งกับเขา เขาถึง
ได้ครอบครองตำแหน่งนี้อย่างง่ายดาย”

หลี่วโหล่วแค้นเสียง “ข้ามองว่าหลินหัวที่เอาแต่ยึดติด
เรื่องล้างแค้น เป้าหมายที่แท้จริงของเขาอาจเป็นการยึดครอง
เส้นพลังวิญญูณเพื่อเพิ่มพลังของตนเอง ทำให้ตำแหน่งหัวหน้า
ของเขาดูมีศักดิ์ศรีมากขึ้น”

“ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง” ฟางเส้าไปพยักหน้าพร้อมหัวเราะ “พี่หลิว ต่อให้น้องสาวของเขาเก่งเท่าใด แต่จะให้จัดการกับพวกเซียวก็คงไม่ไหว ใช่หรือไม่”

“...ไม่แน่เสมอไป!”

หลิวไช่วิเปลี่ยนสีหน้าจริงจัง “ที่จริงข้ามักรู้สึกว่ แม่นางหนีว่หลัวน่าจะมีวิธีการจัดการกับพวกเซียวได้ แต่เพราะเหตุใดก็ไม่ทราบ นางจึงเลือกที่จะไม่ลงมือและทำเป็นไม่ใส่ใจเรื่องนี้”

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 6

三界仙缘

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《三界仙缘》 Vol.6

Author: 东山火 Dong Shan Huo

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงวิธีทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

东山火 Dong Shan Huo

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 6 / 东山火 Dong Shan Huo : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 三界仙

缘.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 593 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7896-2